

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: —

Cím: *Mi van a Városházán?*

Forrás: *Észi Újság.*

Bp.

(Helv)

1916. XII. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helvszám

352

"1916"

Mi van a városházán?

— A városi gazdálkodás keresztmetszete —

(Saját tudósítónktól.) Most, a mikor a főváros válságos pénzügyi helyzetbe került, amikor csupán a múlt esztendő végéig harminc millió koronára a fővárosi gazdálkodás deficitje, önkéntelenül fölvetődik, minden adófizető polgárban az a kérdés: mi történik a városházán, mi az oka annak, hogy megint nekünk, ártatlan fogyasztóknak kell kifizetnünk azt a számlát, amelyet a városháza vezetői csináltak? Mi az oka annak, hogy sem a tanács, sem a közgyűlés nem tudnak úgy dolgozni, hogy megnyerjék a meglegedésünket, ami pedig nem jelent sokat, hiszen talán Budapest polgársága a legkisebb igényű valamennyi nagyváros polgársága között. Azt kell látnunk, hogy a tanács tagjai között vannak tehetséges, jószándéku, dolgozni szerető és akaró férfiak, a törvényhatósági bizottság negyven tagját sem lehet egyformán olyan embereknek minősíteni, kik

csupán a saját egyéni érdekeikért dolgoznak: hogy van mégis az, hogy majdnem minden jószándék elsikkad, mire a gyakorlati megvalósítására kerülne a sor? Hogy van az, hogy közérdekűnek indult akciók sokszor gyászos befejezést érnek, hogy a közönség megvédelmezéséből és támogatásából éppen az ellenkezője fejlődik ki, úgy hogy nem tülönünk, amikor azt mondjuk, hogy a budapesti polgár nem a saját maga embereit látja a városháza vezetőiben, hanem az *urait*, akiket bizonyos körülmények, — véletlenségek és könyörtelen tervszerűségek egyformán — emeltek fölükbe.

Bárczy polgármester egyik legutóbbi beszédében több szeretettel kért a főváros számára. Azt fejtegette, hogy azok, akik a főváros ügyeivel kívülről foglalkoznak, nem tárgyilagosak: valami megokolatlan ellenszenv, sőt ellenséges indulat vezeti őket, valahány-

szor a főváros dolgairól van szó, pedig a főváros megérdemelné, hogy szeressék. A városházán sokszor hivatkoznak erre a beszédre, legnagyobbbészert persze olyanok, akik semmiképpen sem érdemesek arra, hogy a közönség tisztelje őket, de az elfogulatlan nagyközönség nevében végre is meg kell kérdeznünk: *mit szeressünk ezen a fővároson?* A polgármester bizonyára nem a budai hegyek páratlan szépségeire, a Hűvösvölgy vagy a Zugliget erdőire, a Duna és a Margitsziget csodálatos és megragadó panorámájára gondolt, hanem a város közigazgatására. Nos, mit

szeressünk ezen a városon, hogy a szeretet fátyolossá tegye a szemünket és elhalkítsa a hangunkat? Szeressük-e a közgyűlést, amely szinte egyenesen a fogyasztó polgárság ellen van szervezve vagy a tanácsot, amelynek minden egyes tagját ez a közgyűlés választotta meg? Szeressük-e a gázgyárat vagy az elektromos telepet, amely fölemeli a gáz és az elektromos áram árát vagy talán a Huskereskedelmi részvény-

fővárosi háziyomda 1918

Közp. társaságot, amelyet rendőrség ítélt el azért, mert a zsirt maximális áron fölül árusította? Végigmehetnénk a főváros minden egyes üzemén, a nagy községsítő akció látható eredményein, de elfogulatlan szemmel nem állapíthatunk meg mást, mint hogy az üzemeken rajtuk van az alkotó kéz nyoma. Az alkotó kéz a tanácsé és a közgyűlésé: — elsősorban tehát ezt kell megvizsgálnunk és lefényképeznünk, hogy megláthassuk, mért van olyan nagy különbség a német városok községsítő akciója és Budapesté között? Mért van az, hogy a messzi idegenben a községsítés a polgárság előnyét, az olcsóbbodás rendszerét jelenti, míg nálunk új és új megterhelést hoz: árdrágítást, fogyasztási adót, szóval megokolást és indító okot ahhoz, hogy az élet föltételei nehezebbek legyenek a magyar fővárosban, mint akármelyik hasonló nagyságu idegen metropolisban.

Nem pillanatnyi okok játszó-

nak itt közre, ez kétségtelen. Hosszu és lassu fejlődés eredménye a mai helyzet, de egyáltalán nem olyan, hogy ne lehetne segíteni rajta. A közönség, ha összefog, olyan hatalmas, hogy egyetlen mozdulatával, egyetlen kézlegyintésével halomra döntheti azt a kártyavárat, amelyben a mi modern tirannusaink székelnek. A közönségnek csak föl kell nyitnia a szemét, csak élesebben és világosabban kell meglátnia bizonyos csoportosulásokat, bizonyos — talán jelentéktelennek tetsző — eseményeket és lehetetlenség észre nem vennie azt az összefüggést, amely az ő védtelensége és a városháza mai szervezetei, mai rendszere között van. A harminc milliós deficitet, a sok megterhelést, mely reánk vár, nem a háboru okozta, nem is a mi érdekünkben teljesített nagy munkák, hanem az a rendszer, amelyben, sajnos, olyan emberek is elhelyeződtek, akikben minden képesség megvan arra, hogy a nagy-

közönség igazi, önzetlen képviselői

elői legyenek.

Az a szándékunk, hogy ezt a rendszert a maga teljességében bemutassuk a közönségnek. A közgyűlést, amelynek tagjait nem a város egész polgársága választotta, amelyet nem a polgárság általános érdekei tartanak össze, hanem tagjait kicsinyes és idejétmúlt kerületi szempontok határozzák el egymástól; a tanácsot, mely ennek a közgyűlésnek képvétele van teremtve, végül pedig azokat az alkotásokat és reformokat, amelyeket a tanács és a közgyűlés összeműködésének köszönhetünk. Azt hisszük: a sokat szenvedő, védtelen és tájékozatlan fogyasztóközönségnek meg kell néznie az ilyen, a fotografáló képe közömbösségével fölvevett portiképet.